

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 57983-01-21 מדינת ישראל נ' ישראל(עציר) ואח'
 תיק חיצוני: 93158\2021

בפני כבוד השופט ביאלין אלעזר
מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד ניר בינשטוק מתביעות מחוז
ירושלים

נגד
הנאשמים

1. אורי כדורי ישראל (עציר)
ע"י ב"כ עו"ד חן בן-חיים
2. אביחי בלחסן
ע"י ב"כ עו"ד שרון וקנין

החלטה

1. לפניי בקשה, מטעם הנאשמים, לפסלות שופט לפי סעיף 77א (א) לחוק בתי המשפט (נוסח משולב), התשמ"ד - 1984 (להלן: "**חוק בתי המשפט**").

2. ב"כ הנאשמים טוענים בבקשתם כי נחשפתי לחומר הראיות שבבסיס כתב האישום במסגרת דיוני המעצר לצרכי חקירה שהתקיימו בעניינם של הנאשמים במ"י 37175-01-21. בהקשר זה נטען בבקשה כי כלל הראיות והמוצגים סומנו על ידי. ב"כ המבקשים הוסיפו וטענו כי במסגרת הליך המעצר נחשפתי גם "לעבר הפלילי או העדרו של עבר פלילי" וכי סימנתי רישומים אלו. כמו כן, טוענים ב"כ המבקשים כי עוד בשלב הליכי המעצר נתתי דעתי לטיב הראיות (ראו בעיקר סעיפים 2 ו-9 לבקשה).

לטענת ב"כ הנאשמים חשיפה זו לראיות, במסגרת הליך המעצר, מקימה לכאורה חשש ממשי למשוא פנים. בהקשר זה הפנו ב"כ הנאשמים להלכה שנקבעה בע"פ 5456/01 **קוסטובסקי נגד מדינת ישראל (פורסם בנבו 22.7.2001)** (להלן: "**עניין קוסטובסקי**").

3. הבקשה הועברה לתגובת המאשימה וזו התקבלה ביום 20.6.22. המאשימה סבורה שבמקרה דנן לא קמה עילת לפסלות מותב הן לנוכח חלוף הזמן מן המועד שבו התקיימו דיוני המעצר בפניי, הן בשים לב לכך שב"כ הנאשמים השתתפו בהעלאת טענת הפסלות והן לנוכח ההלכה הפסוקה הנוהגת בעניין זה.

4. לאחר שעיינתי בטיעוני הצדדים ונתתי דעתי למכלול השיקולים, הגעתי לכלל מסקנה שדין הבקשה לפסלות,

להידחות. להלן אעמוד על הטעמים למסקנתי זו:

5. ראשית, אדגיש שפרטי הראיות שאלהן נחשפתי במסגרת הליך מעצר הימים אינם זכורים לי במדויק. זאת, הן בשל חלוף הזמן מאז התקיימו דיוני המעצר והן בשל ריבוי תיקי המעצרים שבהם דנתי באותה התקופה, חודש ינואר 2021, ומאז. כך גם, הנתונים האישיים של כל אחד מהנאשמים בדבר קיומו של עבר פלילי או העדרו של עבר פלילי, אינו זכור לי. עוד אדגיש, כי גם תוכן החלטות שניתנו במסגרת הליכי מעצר הימים ביחס לטיבן ועוצמתן של הראיות, אינו זכור לי. יוער כי לבקשה גם לא צורפו ציטוטים מדויקים מתוך ההחלטה.

6. שנית, אף אם במסגרת הליך מעצר הימים התייחסתי לטיבן של הראיות, הרי שהדבר נעשה באספקלריה של בדיקת קיומו של "חשד סביר" ולא במסגרת הערכת ראיות לצורך הכרעה בדין. כידוע, אינה דומה החלטה בדבר קיומו של חשד סביר שכלל מבוססת על ראיות גולמיות להערכת ראיות לצורך הכרעה, לאחר שהראיות עברו מסננת של חקירה נגדית.

7. שלישית, גם אם נכונה הטענה שכנקודת מוצא ראוי להימנע משיבוץ מותב הדין בהליך מעצרים כמותב הדין בהליך העיקרי, הרי שאין זו בהכרח גם נקודת הסיום. הפסיקה הנ"ל ג"כ דנה בשאלת ה"נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים" בהתאם להוראת סעיף 77א(א) לחוק בתי המשפט. על פי מגמת הפסיקה הכלל הוא:

"ככלל, אין פגם אינהרנטי בעצם חשיפת בימ"ש לחומר ראיות לא קביל, נוכח ההנחה בדבר יכולתו של השופט לשפוט ללא משוא פנים, באובייקטיביות ובמקצועיות. לפיכך, ברגיל, לא ייפסל בימ"ש אך בשל חשיפתו לחומר ראיות שלא ניתן להתבסס עליו לשם חריצת דינו של נאשם. להנחה בדבר המקצועיות המאפיינת שופט, השפעה גם על המסקנה הנגזרת מעצם חשיפתו של בימ"ש לחומר ראיות שאינו קביל לעניין פסלות שופט. לעניין זה חזקה היא כי בימ"ש ידע לבנות חומה בין ראיה לא קבילה הבאה לידיעתו לבין השימוש בה במשפט... רק במקרים נדירים במיוחד, בהם המידע המתקבל כה מקיף ויסודי עד שקיים החשש שגם שופט מקצועי לא יוכל להדחיקו, תקום עילה שתאפשר את פסילת בימ"ש. ע"מ שתיווצר אותה "מסה קריטית" של ראיות לא קבילות שבכוחן להקים חשש ממשי למשוא פנים, נדרש כי בנסיבות העניין, כובד הראיות הפסולות, מבחינת כמותן ואיכותן, יהיה כזה שאינו מאפשר לשופט להתעלם מהן" (ראו ע"פ 2473/07 פרנסואה אבוטבול נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו ביום 10.4.2007], פסקה 5).

על כן, נקבע כי לא בכל מקרה בו שופט נחשף לראיות במסגרת דיון בהליך אחר, תקום, מניה וביה, עילת פסלות. בהקשר זה נקבע כבר בע"פ 7731/20 בן ונונו נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה אצבע הגליל (פורסם בנבו, ביום 15.11.2020):

"נקודת המוצא היא כי על מנת להקים עילת פסלות אין די בעובדה ששופט דן בהליך אחר בעניינו של אותו נאשם (ראו: ע"פ 7479/20 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 6 (5.11.2020)), או שהוא נחשף לחומר הראיות הנוגע אליו (השוו: ע"פ 4587/20 חאמד נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] פסקה 3 (5.8.2020)). על מנת להקים עילת פסלות יש להראות כי המקרה בא בגדר אותם מקרים חריגים "שבהם נקבעו בהליך הקודם ממצאי מהימנות ברורים או שבית המשפט נחשף לחומר שלאור טיבו ועוצמתו לא יוכל להשתחרר ממנו בהליך החדש שבו הוא יושב לדין" (ע"פ 8672/19 זילברשלג נ' ועדת האתיקה המחוזית של

לשכת עורכי הדין בתל-אביב, [פורסם בנבו] פסקה 5 (5.2.2020)."

כפי שציינתי לעיל, פרטי הראיות אליהן נחשפתי במסגרת דיוני מעצר הימים אינם זכורים לי במדויק. יחד עם זאת, דומה שלא יכול להיות חולק כי ההחלטות שניתנו במסגרת מעצר הימים, מטבע הדברים וטיבו של הליך, לא מבוססות על קביעת מהימנות העדים או גרסאות הנאשמים. על כן, אני סבור שלא נוצרו הנסיבות שיש בהן כדי להקים חשש ממשי למשוא פנים.

8. רביעית, בפסיקה נקבע כי לצורך הכרעה בבקשה לפסלות שופט יש להביא במניין השיקולים גם את פרק הזמן שחלף בין דיון המעצר לדיון בהליך העיקרי (ראו למשל: **עניין קוסטובסקי**, פסקה 10). כפי שצוין לעיל, הדיון בבקשה להארכת מעצר לצרכי חקירה של הנאשמים התקיים בחודש ינואר 2021 ותיק ההוכחות עתיד להישמע ביום 27.6.22. בנסיבות תיק זה, היקף דיוני העצורים שהתקיימו בפניי כשופט מעצרים, סבורני שמדובר בחלוף פרק זמן משמעותי.

9. חמישית, טענת הפסלות הועלתה בשיהוי ניכר; כתב האישום בעניינם של הנאשם הוגש ביום 31.1.21. בעניינם של הנאשמים התקיימו 3 דיונים בפני שופט המוקד, חברי כבוד השופט ארנון איתן. דיון ראשון התקיים בפניי ביום 10.4.22, אלא שגם במועד זה התבקשה דחיה נוספת. בדיון הנדחה, ביום 27.4.22, ב"כ הנאשמים לא טרחו להתייצב לדיון בעצמם. על כן, ראיתי לקבוע סד זמנים הכולל ישיבת תזכורת ומועד הוכחות כמפורט בהחלטה ביום 27.4.22. בישיבת התזכורת שהתקיימה במעמד הצדדים ביום 7.6.22, התייצבו הנאשמים וב"כ. הנאשמים כפרו בכתב האישום ומסרו גרסתם לאמור בו. הנה כי כן, חרף העובדה שהתקיימו בפניי מספר דיונים, לרבות דיון מהותי שעניינו מענה מפורט לכתב האישום, אשר סביר להניח כי ניתן לאחר שב"כ הנאשמים עיינו בחומר הראיות, לא מצאו ב"כ הנאשמים להעלות טענת פסלות. הבקשה לפסלות הוגשה לבית המשפט, תוך השתהות, אך ביום 14.6.22, כשבועיים לפני מועד ההוכחות, וזאת חרף הוראת סעיף 146 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982.

10. נוכח כל האמור, אני סבור שחשש ממשי למשוא פנים לא מתקיים. על כן, הבקשה לפסולת שופט, נדחית.

11. המזכירות תמציא ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, כ"ג סיוון תשפ"ב, 22 יוני 2022, בהעדר הצדדים.

